

μεν διατί αἱ ἐν κοινωνικῷ τινι ἀναφνέντι ζητήματι ὑπὲρ μιᾶς πλευρᾶς αὐτοῦ ἀποφαινόμεναι εἶνε ὄργανα, οἱ δὲ ὑπὲρ τῆς ἐτέρας δὲν εἶνε ὄργανα. Τὸ ἐφ' ἡμῖν προτιμῶμεν νὰ ἐκληφθῶμεν, ἔστω καὶ ἀνακληθῶς, ὄργανα τοῦ ἐντίμου συμπολίτου μας κ. Κοσσονάκου ἢ ὄργανα μιᾶς ὑπόπτων ἡθῶν φρασέας.

Ἀνεχώρησαν σήμερον τὸ πρῶτ' εἰς Θεσσαλονίκην ὁ κ. Λάζαρος Σ. Χ. Λαζάρου, ὡς καὶ ὁ Διευθυντὴς τοῦ αὐτόθι Γυμνασίου Α. Οἰκονόμου, πεποίθαμεν δὲ ὅτι ἀμφοτέροι οἱ μὲν διὰ τῆς ὑπολήψεως καὶ τῆς ἀγάπης, ἥς ἀπολαύει παρὰ τῆς κοινωνίας Θεσσαλονίκης, ὁ δὲ ἐκ τῆς θέσεως αὐτῆς καὶ τῆς γενναιοῦτος τοῦ χαρακτῆρος θέλουν ἐπιδράσει ὅπως τὰ κοινοτικά τῆς Μακεδονικῆς πρωτεύουσας διευθετηθῶσιν ἐν πνεύματι ἀρμονίας καὶ συνδιαλλαγῆς.

Χθές, ὥρα ἕκτη, ἐν τῇ ὁδῷ Ἑρμοῦ δύο Ἀγγλοι ναῦται, μεθυσμένοι καὶ ζῶντες, καὶ ἀτακτοῦντες, ἐπετέθησαν γρονθομαχοῦντες κατὰ δύο ἀστυνομικῶν κλητῆρων, οἵτινες ἠναγκάσθησαν νὰ ξιφουλκῶσιν ἀμυνόμενοι καὶ ὑπερασπίζοντες τὴν ὑποχώρησίν των· οἱ γρόνθοι ὅμως τῶν ναυτῶν δὲν ἐννοοῦσαν νὰ ὑποχωρήσωσι πρὸ τῶν γυμνῶν λεπίδων. Μέχρις οὗτοῦ δύο ἐφιπποὶ χωροφύλακες καταφθάνοντες κατάρθωσαν διὰ τῆς δυνάμεως τῶν πετάλων τῶν ἵππων καὶ τῆς λάμψεως τῶν σπαθίων των νὰ τρέψουν εἰς φυγὴν τοὺς μεθύουσας.

Τὸ Φαληρικὸν θέατρον παρέχει σήμερον τὸ κάλλιστον καὶ περιεργότατον τῶν θεαμάτων, ἅτινα παρήγαγεν ἡ Ἀνατολικὴ μελωδία· παρασταθῆσονται οἱ **Ζεῦμπέκοι**, τουρκικὸν μελόδραμα, τουρκικώτερον πολὺ τοῦ ἀμφιβίου Δεπλεμπιτζῆ, καὶ πρὸς ἐκεῖνον ἀμιλλώμενον κατὰ τὴν νωχέλειαν τῆς μουσικῆς καὶ τὴν χάριν τῆς παραστάσεως, τῆς ὁποίας ἡγεμονίδες εἶνε ἡ Σερανούς μετὰ τὰ νάζια τῆς καὶ μετὸν χορὸν τῆς ἡ Ἰσαβέλλα, ἡ ὁποία ἔχει στάδιον νὰ θριαμβεύσῃ σήμερον εἰς τρεῖς Ζεῦμπέκικοι χοροὺς. Εἶνε δὲ ἡ παράστασις εὐεργετικὴ ὑπὲρ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ θιάσου κ. Φωκίωνος Φωτιάδου, εἰς ὃν ὀφείλεται πᾶσα ὑποστήριξις καὶ εὐνοία, καθ' ὃ τόσῳ φιλοτιμηθέντος νὰ εὐχαριστήσῃ τὸ κοινόν, καὶ τόσῳ ζημιωθέντος.

Συνελήφθη σήμερον τὸ πρῶτ' ὁ φονεὺς τοῦ ἀτυχοῦς ἐκείνου δεκανέως τοῦ ἱππικοῦ, οὗτινος ὁ φόνος πρὸ τινων ἐβδόμαδων συνέβη παρὰ τὸ Μεταξουργεῖον.

Ἀναχωρεῖ εἰς Βρυξέλλας οἰκογενειακῶς ἐκ τῶν ἀγαπητῶν ἀδελφῶν Οἰκονόμων τῶν ἐπιστημόνων καὶ οἰνοποιῶν ὁ φίλτατος Ἀλέξανδρος, μεταβαίνων νὰ διευθύνῃ τὰ ἐν Εὐρώπῃ ὑποκαταστήματα τῆς Οἰνοποιίας, καὶ διαδεχόμενος τὸν ἐσχάτως ἐπανελθόντα ἀδελφὸν Σέργιον, ὅστις μόλις ἤλθε καὶ ἀνεχώρησεν εἰς τὴν ἐρατεινὴν του Μῆλον καὶ ἐπέστρεψε καὶ ἀκόμη δὲν τὸν εἶδομεν. Ὁ κ. Α. Οἰκονόμου θὰ μείνῃ ἐν Βρυξέλλαις τετραετίαν ἴσως ὀλόκληρον καὶ ἂν καὶ λυπούμεθα, διότι θὰ χάσωμεν τὸ ἀρρενωπὸν του ἦθος καὶ τὴν ἀνοικτὴν καρδίαν του καὶ τὰ ἱπποτικά του αἰσθήματα, οὐχ ἥττον ἐνθύμως τὸν κατευοδούμεν, ἀπόστολον καὶ εἰσηγητὴν ἐν Εὐρώπῃ τῶν προϊόντων τοῦ ἀνακτῶντος ὁλονὲν τὴν δυνάμιν καὶ τὰ βασίλειά του Ἑλλήνος Βάκχου.

Πυνακῶν τὸ ἀνάγνωσμα! Τὸ ἔργον τῆς καταστροφῆς ἐξ ἀκολουθεῖ. Καίόμεθα, τραγόμεθα, σκοτονόμεθα! Εἰς τὸν Δῆμον Ὁρωπίων, χωρίον Μαλακούκια ἐξερράγη πυρκαϊά, ἐτέθη δηλαδὴ πυρκαϊά, περιορισθεῖσα εὐτυχῶς εἰς τὴν καταστροφὴν ἐξήκοντα μικρῶν πύκτων γεμάτων χάρι, δροσιὰ καὶ ἱαματικὴν δυνάμιν, χάρις εἰς τὴν σπουδὴν τοῦ ἀποσπασματάρχου καὶ τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἀνδρῶν. Ὁ δράστης Κωνσταντῖνος Χρήστου γεωργὸς συνελήφθη καὶ παρεπέμφθη. Κρεμάλα!

Ἄλλη πυρκαϊά εἰς τὸ δάσος τῆς περιφερείας Κόκλα, ἀπεστάλη δὲ ἀπόσπασμα ἐκ τῆς μοιραρχίας Θηβῶν πρὸς κατὰσβεσιν αὐτῆς.

Εἰς τὰ Κοινὰ Καταστήματα τοῦ ἀεριοφωτος ὀλίγου δεῖν συνέβαινε ρῆξις μεταξὺ ἐνὸς λοχίου τοῦ μηχανικοῦ τῆς φρουρᾶς ἐκεῖ καὶ δύο ἐνωμοταρχῶν, καθ' ὧν ἔστρεψαν τὰς λόγχας διατάξαντος καὶ πῦρ τοῦ λοχίου τοῦ μηχανικοῦ, μόνον καὶ μόνον διότι διήλθον ἀπ' ἐκεῖ οἱ ἐν λόγῳ ἐνωμοτάρχαι μετὰ τὰ ξίφη των. Εὐτυχῶς ἐντυχῶν ἐκεῖ ὁ κ. Μαθαρῖκος προέλαβε τὴν ρῆξιν. Ὁ κ. Φρούραρχος ὀφείλει νὰ ἐξέτασῃ τὴν ὑπόθεσιν αὐστηρῶς.

Ἀπὸ 1 Σεπτεμβρίου ἀρχεῖται ἡ ἐκδοσις τοῦ Ἀγῶνος, τῆς προαγγελθείσης κοινωνικῆς ἐφημερίδος, τὴν ὁποίαν θὰ εἰδίδῃ ὁ φιλόμουσος καὶ εὐμαθὴς καθηγητὴς τῆς Γαλλικῆς κ. Γ.Μ. Ζαδές. Ἡ ἐφημερίς, ἐκτὸς τῆς συνήθους ἐκλεκτῆς ἐπὶ διαφορῶν κοινωνικῶν ἀναγκῶν καὶ ζητημάτων ὕλης, θὰ περιέχῃ καὶ ἐπιφυλλίδα ἡθικολογικὴν ἐκ τῆς συγχρόνου ἱστορίας ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὸ καυτήριον».

ΝΕΟΙ ΔΙΩΓΜΟΙ ΕΛΛΗΝΩΝ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Θεσσαλονίκη, 25 Αὐγούστου.

Τῇ 3ῃ ἰσταμένου μηνὸς ἐπέστειλα ὑμῖν ἐκτενῶς περὶ διαφορῶν σπουδαίων ἀντικειμένων, ἰδίως δὲ, καθόσον ἐνθυμούμαι, περὶ τῶν κοινοτικῶν ἡμῶν πραγμάτων καὶ τῆς ἐνταῦθα βουλγαρικῆς σχολῆς, περὶ τῆς αἰχμαλωσίας τοῦ Ἀχμέτ πατσᾶ, περὶ τῆς σφαγῆς τοῦ καϊμακάμου Φλωρίνης, τῆς ἐν Μισίρ τσαρσῇ πυρκαϊᾶς, περὶ τῆς ἀφίξεως τοῦ Βουλγαροὐνίτου ἐπισκόπου Μλαδενῶφ καὶ Σας καὶ περὶ τῆς ἐν τῷ πύργῳ Κανλῆ-Κουλέ ρήξεως μεταξὺ τῶν καθειργμένων Μουσουλμάνων καὶ χριστιανῶν, ἀλλ' ἡ ἐπιστολή μου ἐκείνη δὲν περιῆλθε, φαίνεται, εἰς χεῖρας ὑμῶν διότι δὲν εἶδον κατακεχωρισμένας τὰς εἰδήσεις ταύτας ἐν τινὶ τῶν τελευταίων φύλλων τοῦ φιλτάτου «Μὴ Χάνεσαι».

Συμπληρῶν τὰς εἰδήσεις ἐκείνας σὰς πληροφορῶ ὅτι ὁ συλληφθεὶς ὑπὸ ληστῶν ἐν Γιδᾶ Ἀχμέτ πατσᾶς δὲν εἶναι ὁ τῆς πόλεως μας Διοικητὴς ὡς ἐτηλεγραφήθη, ἐγράφη καὶ ἐπιστεύθη, ἀλλ' ἰδιώτης Μουσουλμάνος ἐκ τῶν πλουσιωτάτων τῆς Θεσσαλονίκης φέρων τὸν τίτλον τοῦ πατσᾶ καὶ τοῦ Γαζῆ μάλιστα ὡς καταγόμενος ἐκ τῆς οἰκογενείας τῶν κατὰ τῆς ἐκείνου μεγάλου κέρους τῆς Μακεδονίας, τῶν Γαζῆ Ἑβρενός. Ὁ πατσᾶς ἦτο εὐτυχέστερος τοῦ καϊμακάμη Φλωρίνης διότι εὐχερῶς κατωρθώθη ἡ διάσωσίς του ἀπὸ τῶν χειρῶν τῶν ληστῶν, καὶ τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ἐπιβίβασθεις ἐν Κατερίνῃ ἐπὶ τῆς θωρηκτῆς κορβέττας «Νετζιμι-Σιφκέτ», ἐπὶ τούτῳ καταπλευσάσης εἰς Κατερίνην, ὡδηγήθη ἐνταῦθα, εὖ ἔχων τὴν ὑγείαν καὶ τὸ βαλάντιον, διότι

ἐὰν πιστεύσωμεν εἰς τὰς διαβεβαιώσεις τοῦ στρατιωτικοῦ ἀρχηγοῦ Χασάν Πασσᾶ ἢ ἀπελευθέρωσίς του ἐγένετο κατὸ πιν ἐφόδου τῆς στρατιωτικῆς δυνάμεως κατὰ τῶν ληστῶν καὶ ἐπομένων, ἄνευ πληρωμῆς λύτρων. Ἐὰν ὅμως ᾖναι ἀληθὴς ἢ οὐ ἢ διαβεβαίωσις αὕτη τοῦ στρατιωτικοῦ διοικητοῦ ἀγνοοῦμεν. Μόνος αὐτὸς καὶ ἡ συμμορία γινώσκει τοῦτο.

* *

Καθ' ὃν χρόνον ὁ τόπος κατατρώχεται ὑπὸ τῆς ληστείας καὶ τοσοῦτων ἄλλων δεινῶν αἱ τοπικαὶ ἀρχαὶ μὴ ἐπιλαθόμεναι τῆς παλαιᾶς αὐτῶν πολιτικῆς τῶν πιέσεων καὶ τοῦ ἐκφοβισμοῦ τῶν χριστιανῶν, ἀναξέουσαι παλαιᾶς πληγᾶς, ἤρξαντο ἐσχάτως νέων καταδιώξεων ἐν Χαλκιδικῇ, τῇ ἐλληνικωτάτῃ ταύτῃ ἐπαρχίᾳ, συνεπεῖα καταγγελίας δύο κακούργων, κρατουμένων ἐν ταῖς φυλακαῖς Κων(πόλεως καὶ ἐνταῦθα μετακομισθέντων, ὅτι οἱ κάτοικοι ὠρισμένων χωρίων ἦσαν ἔτοιμοι πρὸς ἀποστασίαν ἐν ἔτει 1878 κατὰ τοῦ Σουλτάνου καὶ ὅτι ὅπλα καὶ πολεμοφοδια πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον εἶχον κεκρυμμένα ἐν τοῖς χωρίοις των, πρὸς δὲ ὅτι ὑπέθαλπον κατὰ διαφόρους ἐποχὰς τὴν ληστείαν.

Πρὸς ἀνακάλυψιν αὐτῶν, μόλις ἐπανελθὼν ἐκ τῆς κατὰ τῶν ληστῶν τῶν ἀπαγαγόντων τὸν Μεχμέτ Πασσᾶν ἐκ στρατείας ὁ στρατιωτικὸς Διοικητὴς Χασάν Πασσᾶς μετέβη κατεσκευασμένως μετὰ πολυαριθμοῦ συνοδείας εἰς τὰς κώμας Λειβάδι, Γαλάτιστον καὶ Βάβδον ἐν αἷς συλλαβῶν ἐφυλάκισε τοὺς προκρίτους, ἐσφράγισε τὰς ἐκκλησίας καὶ τὰ σχολεῖα, καὶ αὐτὸν τὸν ἐπίσκοπον Ἀρδαμερίων ἐξέθρισε καὶ ἐν γένει τὸν πανικὸν ἐνέσπειρε τοῖς ἀπλοῖκοις χωρικοῖς, προβάς μέχρις ἀνασκαφῶν ἐν τοῖς ἱεροῖς ναοῖς πρὸς ἀνακάλυψιν τῶν ὄπλων. Μεθ' ὅλα ταῦτα βέβαιον εἶνε ὅτι οὐδὲν θέλει ἀνακαλυφθῇ διότι οὐδὲν ἐγένετο στασιαστικὸν κατὰ τῶν καθεστῶτων ὡς θέλουσι νὰ πιστεύσωσιν οἱ φιλύποπτοι Τούρκοι. Ὁ μὲν ὅμως ἄγνωστον κατὰ πόσον ἐλαφρύνθη-

σαν τὰ βαλάντια τῶν εὐπορούντων κάπως χωρικῶν τῆς Χαλκιδικῆς.

Πλὴν τῆς καταδιώξεως ταύτης καὶ ἄλλη καταδιώξις ἐνεργεῖται ἐν τοῖς περὶ τὸν Ἀθῶνα χωρίοις ὅπου ἀναφανείσα πρὸ τινος ληστοπειρατικῆς συμμορίας ἐγένετο ἀφορμὴ τῶν ἀπηνῶν καταδιώξεων. Καὶ ἐνοχοποιήθησαν πρόκριτοι καὶ ἀπλοὶ ἐργάται, ἔμποροι καὶ τεχνῖται ἀδιακρίτως μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ δύο τρεῖς Ἕλληνες ὑπήκοοι οἵτινες τῇ δραστηρίᾳ ἐνεργείᾳ τοῦ ἐνταῦθα Γεν. Προξένου τῆς Ἑλλάδος ἀπηλλάγησαν. Ἀλλ' οἱ ἄλλοι δυστυχεῖς Ἕλληνες χριστιανοὶ μὴ ἐχόντες ἰσχυρὰν προστασίαν, Κύριος οἶδε, ὁπόσων ἐτῶν εἰρηκτῇ ἀναμένει αὐτοὺς ἐν Κανλῇ-Κουλὲ ἢ ἐν τῷ Ταρσανᾷ Κωνσταντινουπόλεως.

Ὅπως ἐννοήσετε μέχρι πόσου φθάνει τὸ φιλύποπτον τῶν Τούρκων σὰς λέγω ὅτι παντοῦ καὶ πάντοτε διορῶσιν ἐπαναστάσεις καὶ ἐπαναστατικὰ κινήματα, ὄνειρεύονται ὅπλα καὶ ἐνεργοῦσιν ἀνασκαφὰς καὶ φοβούμενοι ἀποβιβάσεις ὀπλων καὶ πολεμοφοδίων θέτουσιν εἰς κίνησιν τὰ πολεμικὰ των πλοῖα.

* *

Κατόπιν τῆς καταστάσεως ταύτης, τῆς γενικῆς παραλυσίας τῆς διοικητικῆς μηχανῆς καὶ τῆς ἐλλείψεως πάσης ἀσφαλείας δὲν δικαιούνται ἄρᾳ γε οἱ κάτοικοι τῶν μερῶν τούτων νὰ ζητήσωσι τὴν ἐφαρμογὴν τῶν μεταρρυθμίσεων τῶν ὑπὸ τῆς Βερολινεῖου Συνθήκης ἐπιβαλλομένων τῇ Τουρκίᾳ; Ἐρωτῶμεν μήπως τὰ Στρατοδικεῖα θὰ ἀντικταστήσωσιν εἰς τὸ μέλλον τὰ τακτικά πολιτικά δικαστήρια; Ἡ ἐπεβλήθησαν καὶ ταῦτα τῇ Τουρκίᾳ ὑπὸ τοῦ Βερολινεῖου Συνεδρίου;

* *

Ὁ Βουλγαρο-ουνίτης ἐπίσκοπος Μλωδινῶφ, ὁ ἄρτι ἐν τῇ ἐν Γαλατᾷ ἐκκλησίᾳ τοῦ Ἁγίου Βενεδίκτου χειροτονηθεὶς

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. τῆς ἀριθ. 555)

Ὑπόκωφος γογγυσμὸς ἐξέφυγε τοῦ στήθους τῆς καὶ ὥσει καθ' ἑαυτὴν ὀμιλοῦσα προσέθεσεν.

— Ὁ Λυκογιάννης θύμα τοῦ πατρός μου! Καὶ ὁ Λυκογιάννης εἶναι ἐξάδελγός μου, καὶ ὁ κ. Λαγγάρδ εἶναι ὁ μαρκήσιος Σαμαράνδ, θεῖος ἡμῶν! Φρικῶδες! φρικῶδες!..

— Λοιπὸν! ἀδελφή μου, εἶπεν ὁ Ραοῦλ, καταλαμβάνεις τώρα ὅτι θέλω ν' ἀποθάνω;

Ἡ νεᾶνις ἀνετινάχθη καὶ ἤγειρεν ἀποτόμως τὴν κεφαλὴν.

— Μάλιστα, ἀπήντησε διὰ φωνῆς ὁμοίας τῇ τῶν πνιγομένων.

Καὶ πελιδνὴ λάμψις διηυλάκωσε τὸ βλέμμα τῆς.

Βραχεῖα ἐπεκράτησε σιωπῇ.

Αἶφνης ἡ Ἐρριέττη ἐκτύπησε τὸ μέτωπον καὶ ἀνέκραξεν.

— Ἰδοὺ λοιπὸν διατὶ τὴν ἐσπέραν ταύτην μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ βαρόνου Δεσιμαῖζ μοι συνεδούλευσαν νὰ φύγω, παρέχοντές με τὰ μέσα..

— Τί! Ἐρριέττη, εἶπεν ὁ Ραοῦλ ἐκπεπληγμένος, ἡδύνασεν νὰ φύγῃς τῆς εἰρηκτῆς σου;

— Μάλιστα, εὐκόλως.

— Διατὶ δὲν ἐπραξας τοῦτο;

— Ἰδέα τις, ἦτις μοὶ ἐπῆλθε τὴν τελευταίαν στιγμὴν μ' ἀνέστειλε.

— Ποία ἰδέα;

— Μία ἰδέα ἐμπνευσθεῖσα ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, ὅπως μείνω ἐνταῦθα καὶ ἀκούσω.

Τὴν ἐσπέραν ταύτην περὶ τὴν ἐβδόμην ὥραν ὁ θαλαμηπόλος τοῦ βαρόνου ἦλθε καὶ μετ' ἑνὸς ἑσπέρου, μοὶ εἶπεν, ἐὰν θέλητε σήμερον, θ' ἀποδοθῇτε εἰς τὴν μητέρα ὑμῶν. Ἐκ τοῦ μέρους τούτου γνωρίζετε αἱ θύραι εἰσὶ κεκλεισμέναι διὰ κλειδίου καὶ περιπλέον οἱ ἄλλοι ὑπηρεταὶ τοῦ βαρόνου ἐπαγρυπνοῦσιν. Ἀλλ' ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους αἱ δύο θύραι ἐπίσης κεκλεισμέναι ἠνεώχθησαν ὑπ' ἐμοῦ καὶ οὐδεὶς ὑπηρετῆς θὰ εὐρεθῇ, κατὰ τὴν διάβασιν ὑμῶν. Ὅταν θὰ σημάνῃ ἡ δεκάτη ὥρα, ἀνάψατε κηρίον καὶ ἐξέλθετε ἀφ' ὧς. Ἀφοῦ ἀνοίξῃτε τὴν δευτέραν θύραν, θὰ εὐρεθῇτε πρὸ διόδου, ἢν θὰ ἀκολουθήσετε μέχρι τέλους. Τότε θὰ καταβῇτε διὰ κρυφῆς κλίμακος, ὑπ' ἣν θὰ ἴδῃτε μεγάλην θύραν ἡμιανοιγμένην.

Ἡ Ἐρριέττη εἶπεν ἀκόμη.

— Διὰ τῆς θύρας ταύτης, ἦτις ἄγει εἰς στενὴν καὶ σκοτεινὴν ὁδόν, μοὶ εἶπεν ὁ Ἀνδρῦ, θὰ ἐξέλθῃτε τοῦ μεγάρου.

ἐπίσκοπος *Satalā*, δηλαδή πάσης Ξηροκαμπίας, ἐξῆλθε μετὰ τοῦ συνεργάτου του πανιερωτάτου Νεΐλου εἰς περιοδείαν ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τῆς Μακεδονίας ὅπως συνεχίσῃ τὸ ἔργον τῆς παπικῆς προπαγάνδας, ἥτοι τὸν προσηλυτισμὸν Βουλγάρων ἢ Ἑλλήνων, ὅπερ ἀποκαλοῦσιν ἔργον φιλανθρωπίας καὶ πολιτισμοῦ (!) θεωροῦντες φαίνεται τοὺς ἀτυχεῖς Μακεδόνας ὡς ἀγρίους τῆς Ἀφρικῆς ἢ τῆς Πολυνησίας, αὐτοὶ οἱ ἐκ Μακεδονίας ἔλκοντες τὸ γένος. Οἱ πανιερώτατοι οὗτοι ὑπολογίζουσι τοὺς εἰς τὸν Καθολικισμὸν προσελθόντας μέχρι τοῦδε ἐν τῇ Διοικήσει Θεσσαλονίκης εἰς 100 χιλιάδας, ἀλλ' ὁ ἀριθμὸς οὗτος εἶνε λίαν ἐξογκωμένος. Τὸ βέβαιον ὅμως εἶνε ὅτι ἐργάζονται καὶ ἐργάζονται μετὰ ζήσεως καὶ ζήλου πρωτοφανοῦς, ἔχοντες ἐνταῦθα πολλοὺς πρωτοεργούς καὶ συνεργούς, ἐν οἷς διακρίνονται ὁ τῆς ἐνταῦθα Καθολικῆς παροικίας πρόεδρος ἀδβᾶς **Bonetti** καὶ τις φανατικώτατος παραγγελιοδόχος **Wesseli** τοῦνομα, μετατρέψας τὸ ἐμπορικὸν του γραφεῖον εἰς πολιτικὸν πρακτορεῖον. Ἀλληλογραφίαι, ἐκπεμπόμεναι ἐντεῦθεν παρ' αὐτῶν εἰς τὰς γαλλικὰς ἐφημερίδας τῆς Κων/πόλεως καὶ ἰδίως τὴν *Tourkian*, ὡς καὶ εἰς παρισινὰ φύλλα, ἐκθειάζουσι τὸ ἔργον ἐπικαλοῦμεναι τὴν προσοχὴν καὶ τὴν συνδρομὴν τοῦ Καθολικοῦ κόσμου ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ τὴν προστασίαν τῆς γαλλικῆς κυβερνήσεως. Ἡδὴ ἡ ἐν Ζεϊτισλῇ, θέσει ἡμίσειαν ὥραν ἀπεχούση ἐντεῦθεν, ἀνεγειρομένη εὐρεῖα οἰκοδομῇ μέλλουσα νὰ χρησιμεύσῃ ὡς σχολὴ καὶ ἱεροσπουδαστήριον πρόχωρεῖ 300,000 δὲ φράγκων ἐτέθησαν εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ ἀδβᾶ **Bonneti**. Κληροδοτήματα ἡγγέλθησαν ὅτι ἐκληροδοτήθησαν ὑπὸ δύο γυναικῶν, μιᾶς ἐν Παρισίαις ἐκ 50,000 φρ., καὶ ἑτέρας τινος ἀδελφῆς τοῦ Ἑλέους ἐν Κων/πόλει ἐκ φρ. 7,000. Ὡστε ὡς βλέπετε τὸ ἔργον τῆς φιλανθρωπίας καὶ τοῦ πολιτισμοῦ βαίνει γοργῶς! Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι οἱ ἀγαθοὶ οὗτοι σπορεῖς τοῦ Θεοῦ Λόγου λογαριάζουσιν ἄνευ τοῦ ξενοδόχου. Δὲν ἐσκέφθησαν ὅτι βλάπτουσι μὲν τὸν

Ἑλληνισμὸν διὰ τῆς καταχθονίου ταύτης πολιτικῆς των, χωρὶς οὗτοι νὰ ὠφεληθῶσιν, ὠφελοῦσι δὲ μεγάλως τὸν Σλαβισμόν. Διότι εἶνε βέβαιον ὅτι καὶ ἐπίσκοποι καὶ Καθολικοὶ ἢ τῆς ἑλληνο-βουλγαρο-οὐνιτικῆς αἰρέσεως, ὡς ἀποκαλοῦσιν αὐτήν, καὶ προσήλυτοι εἰς πρῶτον ἐκ Βορρᾶ ἄνεμον θέλουσι λακτίσει καὶ Οὐνίκαν καὶ Καθολικισμόν, μένοντες ὡς ἦσαν οἱ προπάτορές των ὀρθόδοξοι ὁπαδοὶ τῆς Ἀνατολικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

* *

Ἡ Α. Ε. ὁ Γενικὸς Διοικητὴς ὅστις ὡς γνωστὸν, ἐτιμήθη πρὸ τινος διὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ Μεγαλοσταύρου τοῦ Σωτῆρος ἐσχάτως ἔλαβε καὶ τὴν μεγάλην ταινίαν τοῦ παρασῆμου τοῦ Σουλθέστρου ἀπονεμηθέντος αὐτῷ ὑπὸ τῆς Α. Α. τοῦ Πάππα καὶ τὴν τοῦ Στέμματος τῆς Ρουμανίας. Ὡστε ὡς βλέπετε δὲν ὑστέρησαν δύο ἀντίπαλοι νὰ μᾶς μιμηθῶσιν. Ἄς ἴδωμεν ἂν θὰ δεχθῇ ἡ Α. Ε. καὶ κανὲν βουλγαρικὸν παράσημον.

* *

Πρὸ τινων ἡμερῶν ναυλοχεῖ ἐν τῷ λιμένι μας τὸ τετράιστον καὶ ταχὺ ἀτμόπλοιο τοῦ Ἰταλικοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ **Rapido**, ὅπερ ἐπέδειξε τὴν Ἰταλικὴν σημαίαν καὶ τοὺς ὠραίους ναύτας τῆς Ἰταλίας. Πρὸ ἐβδομάδων δ' ἐναυλόγη εἰς τὸν λιμένα μας τὸ γαλλικὸν καταδρομικὸν **Duguay-Truin**, ὁμοιον τῷ ἡμετέρῳ «Ναυάρχῳ Μιαούλη». Καθὰ δ' ἀναγινώσκουμεν εἰς τὰς ρουμανικὰς ἐφημερίδας καὶ ἡ χερσαία Ρουμανία ἐκπέμπει παρ' αὐτὰς πολεμικὸν πλοῖον εἰς Μεσόγειον φέρον ἐπ' αὐτοῦ τοὺς νέους ἀξιωματικούς τοῦ στολίσκου αὐτῆς, ὅπως ἐπισκεφθῇ τοὺς σημαντικωτέρους λιμένας αὐτῆς. Καὶ ἡμεῖς; Πάντοτε τελευταῖοι, πάντοτε παρ' ἄλλων θὰ διδασκώμεθα τί δεόν νὰ πράξωμεν. Ἴσως δὲν ἐννοοῦσιν οἱ ἐν τῇ Ἑλλάδι ὅποιαν σημασίαν καὶ ὅποιαν ἐπιρροὴν ἐξασκεῖ ἐπὶ τοῦ πνεύματος τῶν δεδουλωμένων ἢ ἐμφάνισις πολεμικοῦ πλοίου Δυνάμεως, πρὸς ἣν ἔχουσιν ἐστραμμένας τὰς ἐλπίδας

Ἡ βρεῖ ὑπρέτης τις ἀφωσιωμένος τῆς κ. βαρόνης θὰ σᾶς περιμεῖνῃ. Θὰ λάβητε αὐτὸν ἐκ τοῦ βραχίονος καὶ θὰ σᾶς ὁδηγήσῃ εἰς ὄχημα σταθμεῦον ἐν τῇ ὁδῷ Ποντιῷ. Θὰ ἐπιβῆτε αὐτῆς καὶ μετὰ εἴκοσι λεπτά θὰ εἰσθε εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς μητρὸς ὑμῶν».

Τοιουτοτρόπως μοι ὠμίλησεν ὁ θαλαμηπόλος, ὅστις, ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω, προσηνέχθη πάντοτε πρὸς ἐμὲ πολὺ καλῶς.

Τὴν δεκάτην ὥραν ἐτοίμη νὰ ἐξέλθω ἥναψα τὸ κηροπήγιόν μου καὶ ἠνέψα εὐκόλως τὰς δύο ὑποδειχθείσας θύρας· ἠκολούθησα τὴν δίοδον καὶ ἔφθασα εἰς τὴν κρυφίαν κλίμακα· ἀλλ' ἐκεῖ, Ραοῦλ, ὁ φόβος μὲ κατέλαβε. Δὲν πιστεύω ὅτι ὁ θαλαμηπόλος εἶναι ἐχθρὸς, εἶμαι ἀπεναντίας πεπεισμένη ὅτι εἶναι φίλος μου· ἐν τούτοις ἐφοβήθην παγίδα καὶ ἐπανῆλθον εἰς τὴν εἰρκτὴν μου.

— Ἐρριέττη, ἡ ἀμαξία σὲ περιμένει πιθανῶς ἀκόμη· πρέπει ν' ἀναχωρήσῃς ἀμέσως.

— Οὐχί, μένω, ἀπήντησεν αὐτὴ μετ' ἀποφάσεως.

— Ἀλλ' ἡ μήτηρ ὑμῶν σὲ περιμένει!

Ἡ Ἐρριέττη ἀνεστένεξε.

— Μάλιστα, μὲ περιμένει, ἀπήντησε θλιβερῶς.

— Ἀναχώρησον, ἀδελφὴ μου, ἀναχώρησον!

— Οὐχί, ἀπήντησεν ἀκόμη, μετὰ τινος ἐξάψεως.

Ἡ φυσιογνωμία αὐτῆς ἀνέλαβεν ἑκφρασιν παρὰδοξον, ἀπερίγραπτον.

— Ραοῦλ, ὑπέλαβε, σφίγγουσα τοὺς βραχίονας πυρετωδῶς· πρέπει ὡσαύτως ἡ τύχη μου νὰ ἐκπληρωθῇ!

— Θεέ μου, τί θέλεις νὰ εἶπῃς;

— Οὐδὲν, Ραοῦλ, οὐδὲν. Μένω ἐνταῦθα καὶ ἀναμένω.

— Τί περιμένεις;

— Δὲν ἠξέυρω, ἀπήντησεν αὐτὴ μετὰ παραφροσύνης.

— Ἐρριέττη, μὲ τρομάζεις!

— Ραοῦλ, δὲν πρέπει νὰ φοβῇσαι ἀπέναντι τοῦ θανάτου!

— Ἄ! μὲ ἀναμιμήσκεις ὅτι πρέπει νὰ σ' ἀφήσω;

— Ἀληθῶς; εἶπε μετὰ μειδιάματος θλιβεροῦ· ἡ ὥρα πλησιάζει, εἶναι μεσονύκτιον.

— Ὀλίγα λεπτά μένουσι... Καὶ θέλω νὰ μένω πλησίον σου, νὰ μὴ σ' ἀφήσω!

— Οὐχί, Ραοῦλ, πρέπει νὰ ἀποχωρισθῶμεν.

— Ἀλλὰ.

— Ὑγείαινε, ἀδελφέ μου!

— Ὑγείαινε, ἀδελφὴ μου!

Ἐμειναν πρὸς στιγμὴν ἐνηγκαλισμένοι.

— Ὑγείαινε, ἀδελφὴ μου! εἶπεν ὕστατον ὁ Ραοῦλ.

Καὶ ἐξώρμησε τοῦ δωματίου.

— Ὑγείαινε, Ὑγείαινε! ἀνέκραξεν ἡ νεᾶνις γονυπετήσασα.

Ὁ Ραοῦλ εἰσῆλθεν ἐσπυσμένος εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἐξέβαλε τὸ ἐπὶ τοῦ ἐσωκαρδίου ἀνηρτημένον ὥρολογιόν του καὶ ἔθεσε τὸ κόσμημα ἐπὶ τῆς τραπέζης.

— Ἀκόμη δύο λεπτά, ἐψιθύρισεν.

των. Ὁ περίπλους ἑλληνικῶν πολεμικῶν πλοίων ἐν τοῖς ἀνατολικοῖς λιμέσιν ἰδέας δι' ἐνταῦθα εἶνε χρησιμώτατος.

Ἀστὴρ

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ ΕΝ ΘΡΑΚῃ

(ΕΚΤΑΚΤΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Φιλιππούπολις, 20 Αὐγούστου.

ὑπὸ τοὺς πρόποδας τῆς Ροδόπης, ἐν τῷ μέσῳ κοιλάδος στενῆς, διαρρομένης ὑπὸ ποταμοῦ, κεῖται ὁ Στενῆμαχος, πόλις ἀρχαιοτάτη, κατοικηθεῖσα ἐπὶ Περικλέους ὑπὸ τῶν ἐν Εὐβοίᾳ Ἰστιεῶν ἀποίκων τῶν Ἀθηναίων.

Ἡ κοιλάς, ἐν ᾗ ὁ Στενῆμαχος κεῖται, εἶνε στενωτάτη, πλὴν μαγευτικῇ.

Ὁ διαρρέων αὐτὴν ποταμὸς ἀκούεται μακρόθεν ἕνεκα τῆς ἀντιστάσεως, ἣν εὐρίσκει, ῥέων ἀνὰ μέσον τῶν ὀρέων ἀφρόεις καὶ ἠχῆεις.

Πορευόμενός τις πρὸς τὴν πόλιν ταύτην καὶ βλέπων μακρόθεν τὰς καταφύτους τῶν ὀρέων κλιτύας ὑπὸ ἀμπέλων, ἐννοεῖ ὅτι μεταβαίνει εἰς μίαν ἐκ τῶν πολλῶν πατρίδων τοῦ Βάκχου, ἐνθα πολλαὶ θυσίαι καὶ ἐορταὶ κομίζονται λίαν συχνὰ πρὸς τιμὴν του.

Ὅπου ἂν στραφῇ τις, οὐδὲν ἄλλο βλέπει ἢ ἀμπελώνας. Οἱ οἶνοι τοῦ Στενῆμαχου εἶνε τῶν ἀρίστων καὶ γενναιοτάτων τῆς Θράκης.

Ἐχει πρὸς τούτοις ἡ πόλις αὕτη καὶ τὴν ἀρχαιολογικὴν τῆς ἀξίαν διότι τῇδε κἀκεῖσε ἀνακαλύπτονται λίθοι ἢ ἐπιγραφαὶ ἀρχαῖαι, τῆς ρωμαϊκῆς ἢ βυζαντινῆς ἐποχῆς.

Πρὸ πάντων ἐπὶ τινος λόφου, πρὸς τὰ νότια τῆς πόλεως κειμένου, σῴζεται πυργίσκος, σχεδὸν ὁλόκληρος Καλὲς ὑπὸ τῶν κατοίκων καλούμενος, λαβὼν ὅλους τοὺς μετασχηματι-

σμούς, οὓς ὑφίστανται τὰ τοιαῦτα κτίρια, ἕνεκα τῆς ὑπερῆχουσας τῶν διαφόρων κατὰ καιροὺς θρησκευμάτων. Διατηροῦνται ἐτι ἐπὶ τῶν τοίχων του εἰκόνες ἁγίων, ὥστε καὶ οὗτος ἀπὸ πύργου καὶ οἰκήματος πολεμιστῶν αἰμοχαρῶν ἐγένετο ναὸς τῆς Ἀειπαρθένου καὶ οἴκος τοῦ Θεοῦ τῆς εἰρήνης.

Τοιαῦται αἱ ἀλλοιώσεις τῶν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ. Πρὸς τὰ νοτιοανατολικά τῆς πόλεως, ἐν ἀποστάσει δύο ὥρων περίπου, κεῖται ἡ Μονὴ τῆς Παναγίας τοῦ Βατοκόβου, κτισθεῖσα ἐν ἔτει 1084 ἐπὶ Ἀλεξίου Α' τοῦ Κομνηνοῦ, αὐτοκράτορος τοῦ Βυζαντίου.

Δύο ἀδελφοὶ Ἰβήρες, Γρηγόριος καὶ Ἀπάσιος Πακουριάνοι, ὧν ὁ μὲν σεβαστὸς καὶ μέγας Δομέστικος τῶν Σχολείων, ὁ δὲ μέγας Μάγγιστρος τῆς Ἀνατολῆς, ὄντες ἐν μεγίστῃ τιμῇ παρὰ τῷ εἰρημένῳ βασιλεῖ, ἐκ διαταγῆς τούτου, κατεπόλεμησαν τοὺς Πασινακας, βασιλεῖς τῆς Βλαχίας καὶ Μολδαβίας, μετὰ τὴν νίκην δὲ παραιτησάμενοι τὴν στρατηγίαν, ἔκτισαν τὴν Μονήν, πρῶτοι οὗτοι ἐν αὐτῇ μονάσαντες μετὰ τινῶν ὑπ' αὐτοὺς ἀπομάχων στρατιωτῶν καὶ διὰ πολλῶν καὶ πλουσίων ἀναθημάτων προικίσαντες, ὑπαγαγόντες δὲ εἰς τὴν κυριότητα αὐτῆς διὰ βασιλικῶν χρυσοβούλλων πᾶσαν τὴν μεταξὺ Ἐάνθης καὶ Στενῆμαχου χώραν καὶ ἄλλα τινὰ μέρη ἐν Μακεδονίᾳ, ὡς ἱστορεῖ τὸ ἐν μεμβράνῃ τρίγλωσσον τυπικὸν τῆς Μονῆς ταύτης, γεγραμμένον ἑλληνιστὶ, ἰβηριστὶ καὶ ἀρμενιστὶ.

Ὑψοῦται ἐν τῷ μέσῳ δάσους, ὡς γίγας. Δρύς προαιώνιοι, καταθέλγουσι τὸν ὁδοιπόρον διὰ τοῦ ἡδίστου ψιθυρισμοῦ των. Ὁ εἰσερχόμενος ὑπὸ τὴν παχεῖαν αὐτῶν σκιάν, πατῶν τὸ πάντοτε χλοάζον ἔδαφος, ὅπερ οὐδέποτε σχεδὸν αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου βλέπουσι, καὶ ἀκούων τὸν ἱερὸν ἐκεῖνον τῶν δρυῶν, πευκῶν καὶ ἄλλων δένδρων ψίθυρον, καταλαμβάνεται ὑπὸ ἁορίστου τινὸς αἰσθήματος.

Αἶρεται ὁ νοὺς αὐτοῦ πρὸς τὴν ἀρχαιότητα καὶ νομίζει

Οὐδεὶς ἤκουστο πλέον θόρυβος εἰς τὸ μέγαρον. Οἱ ὑπῆρται θὰ κατεκλίθησαν καὶ κοιμῶνται.

Ὁ Ραοὺλ ἔλαβε τὸ πιστόλιον, ἔθετο τὸν σωλῆνα μεταξὺ τῶν ὀδόντων καὶ ὀρθὸς καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων προσηλωμένους ἐπὶ τοῦ ὥρολογίου ἀνέμενεν ἔτοιμος νὰ πυροβολήσῃ.

Ἀφοῦ ἐγκατέλειπεν αὐτὸν ὁ υἱὸς του, ὁ βαρόνος ἔμεινε ἀκίνητος, ὡς ὀλόμνητος λίθος, τὴν κεφαλὴν ἔχων φλεγόμενην, ἐν καταστάσει παντελοῦς ἐκλύσεως. Τοῦτο διήρκεσε τέταρτον τῆς ὥρας.

Πάραυτα δύο φλόγας ἐξέπεμψαν οἱ ὀφθαλμοὶ του καὶ ὤρμησεν ἐν μέσῳ τοῦ δωματίου ἐκβάλλων εἶδος μυκηθμοῦ. Αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς του ἦσαν ἡνωρθωμέναι, ἡ συστολὴ τῶν χαρακτηριστικῶν του καθίστων αὐτὸν ἐτι φρικαλεώτερον καὶ πάντων τῶν μυῶνων μηχανομένων ἢ συστρεφομένων ἦν ἀπαίσιος.

Ἡ μανία κατελάμβανεν αὐτὸν, ἡ σκέψις διέφευγε καὶ ἦν ἀδύνατον ν' ἀνακτήσῃται αὐτὴν. Δύσσα ἀγρίου θηρίου ἐνεφαίνετο ἐν τῷ φοβερῷ καὶ παραφύρῳ βλέμματί του.

Περιστράφη περὶ τὸ δωμάτιον, τὰς συνεσταλμένας χεῖρας ἔχων ἐπὶ τοῦ μετώπου, δι' ὧν ἐπέβλεπε τὰς φλέβας, ὑπὸ τὰς ὁποίας τὸ αἷμα συνέρρεεν· εἶτα τὰς διηύθυνε τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸ ἐκκρέμεις καὶ ἐπὶ μίαν στιγμὴν παρετήρησε τὸν ὥροδείκτην καὶ λεπτοδείκτην.

— ὦ! ὦ! ἡ παραφροσύνη! εἶπεν· οὐχὶ δὲν θέλω νὰ γίνω παράφρων!

Αἶφνης ρίγος τρόμου κατέλαβεν ὅλα τὰ μέλη τοῦ σώματος του καὶ ἔρρηξε γέλωτα ὀξύν, παράδοξον, ὅμοιον τῷ κρότῳ σιδήρου ριιζομένου.

— Ἐγὼ ν' ἀποθάνω! νὰ φονεuthῶ ἐγώ! ἀνέκραξε, δὲν βαρύνεσθε; Πιστεύουσι τοῦτο οἱ ἡλίθιοι! . . . Δὲν θέλω ν' ἀποθάνω, θέλω νὰ ζήσω. . . Θέλω νὰ ὑπερασπίσω ἑμαυτὸν, νὰ παλαίσω μάλιστα, ν' ἀντιπαλαίσω μέχρι τέλους! . . . Ἄς τρέμωσιν ὅλοι! νομίζουσιν ὅτι με κρατοῦσιν! ἄ! ἄ! ἄ! Πῶς εἶμαι ὑπὸ τὴν διάκρισιν των! ἄ! ἄ! ἄ!

Καὶ ἐκ νέου ἔρρηξε τὸν ὀξύν παράδοξον νευρικὸν γέλωτα.

— Μέλλω νὰ φύγω, ὑπέλαβε, νὰ διέλθω τὸ μεθόριον· εἶμαι ὁ βαρόνος Δεσιμαίζ· με γνωρίζουσι πανταχοῦ θὰ εὖρω φίλους. . . Ναί, αὐτὸ, αὐτὸ, νὰ φύγω, νὰ φύγω. . . Δύναμαι, ἔχω χρυσίον!

Ἐτρεξεν εἰς τὸ γραφεῖόν του, τὸ ὁποῖον ἠνέφξεν. Ἐπὶ θηκίῳ τινὲς ὑπῆρχε δωδεκάς τραπεζιτικῶν γραμματίων καὶ τέσσαρες κύλινδροι χρυσοῦ.

Μετὰ ὀρμῆς καὶ πυρετώδους χειρὸς κατέλαβε τοὺς κύλινδρους, οὓς ἔθεσεν εἰς τὰ θυλάκια τῆς περισκελίδος αὐτοῦ· εἶτα τὰ τραπεζιτικὰ γραμματίδια, τὰ ὁποῖα ἔβαλε, διπλῶν αὐτὰ ἐν τῇ παλάμῃ του, ἐν τῷ πλαγίῳ θυλακίῳ τοῦ ἑπενδύτου αὐτοῦ, μεθ' ὃ ἡνωρθώθη ἐκβάλλων ἀγρίαν φωνήν.

(ἀκολουθεῖ)